RvV nieuws

Najaar 2020

Gebed voor de Ontwapening.....3
Terugblik van de voorzitter.....5
Uitkomst ALV.....9
Van de redacteur.....10
Herdenking vernietiging van Hiroshima en Nagasaki.....12
Nader tot elkaar in de naam van Abraham.....20
De Koran*uitleg voor kinderen*.....24
Met Oeigoeren in gesprek over de schrijnende situatie in hun thuisland.....27
Wie zijn Religies voor Vrede?.....29

In de diepste duisternis vormt licht nog steeds schoonheid.
Kunstenaar onbekend.

Gebed voor de Ontwapening

Bron van alles dat is
Bescherm ons tegen onze dwaasheid
De gekte die vernietiging brengt
Een weg die leidt tot de ondergang
Van onszelf en van onze wereld
Bescherm ons. Help ons U te horen

Jezus Christus, Geliefde,
Toon ons uw liefhebbende gelaat in alle mensen
U in ons, en wij in elk ander, van overal vandaan.
Leer ons onze muren af te breken.
Voed ons met liefde die angst overwint.
Maak ons heel. Help ons al onze angst los te laten.

Heilige Geest,
U roept ons, in onze gedachten, in onze wereld
En door elkaar. Spreek tot ons. Spreek door ons
Wanneer we zuchten naar macht, controle, geld,
Wanneer we niet kunnen vergeven, of de pijn
Doorschuiven naar anderen. Roep ons dan!
Ontsteek het vuur van uw liefde.

We zullen niet bang zijn.
We zullen niet bang zijn.
Liefde die alle angst te boven gaat,
U bent ons altijd nabij.

Amen

Pax Christi Northern California (www.paxchristinorcal.org)
Vertaling: Edwin Ruigrok, Peter Buijs, Gerard de Korte, Kees Nieuwerth

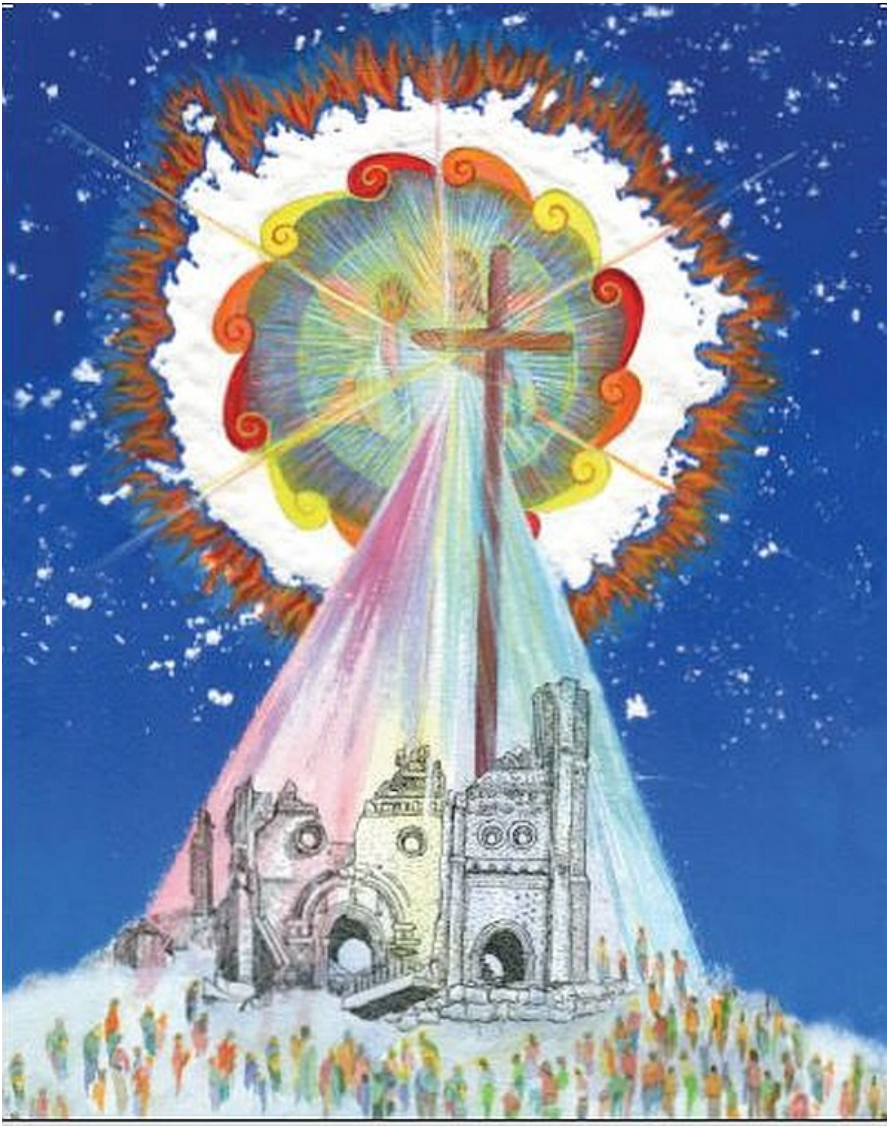

Urakami Kathedraal, Nagasaki, Japan

na het atoombombardement op Nagasaki, 9 augustus 1945

Terugblik van de voorzitter

Eind dit jaar neem ik afscheid als voorzitter van Religies voor Vrede. Met dankbaarheid kijk ik terug naar mijn bestuurslidmaatschap van Religies voor Vrede de afgelopen 23 jaar.

Drie Wereldassemblees mocht ik meemaken en een Europese. De bijeenkomst die me echter het meest aangreep was die in New York, zes weken na de aanslagen op de Twin Towers in 2001. Namens Religies voor Vrede woonde ik het Internationaal Symposium bij van onze wereldwijde organisatie. 'Tegen terreur en geweld; Vóór Vrede en Gerechtigheid'. Vanuit 40 landen spraken leiders van wereldreligies en ambassadeurs bij de VN over de rol die religies kunnen spelen bij het helen van aangedaan leed, het voorkómen van geweld en het bewerkstelligen van vrede. We hielden een stille tocht langs Ground Zero. De enorme ravage en allesdoordringende stank zal ik nooit vergeten. We spraken over (het voorkomen van) onrecht dat wereldwijd plaats vond. "Wij moeten weerstand bieden aan het idee dat, door toevalligheid van tijd, plaats en geboorte, de ene mens op de een of andere wijze meer toekomst heeft dan de andere.", aldus de slotresolutie. Een taak die nog steeds op ons aller schouders rust.

De ontmoetingen met mensen van over de hele wereld, waardoor ik met name ook het leed van velen uit eerste of tweede hand vernam, versterkte mijn gevoel van verbondenheid. Ik heb vele mooie, aangrijpende en indrukwekkende herinneringen aan mensen die door zeer diepe dalen gingen, maar hun veerkracht hervonden, en zich met een groot doorzettingsvermogen en positieve houding inzetten voor zorg voor anderen.

Bijeenkomsten in Nederland

Graag denk ik ook terug aan de diverse bijeenkomsten die wij als RvV hebben georganiseerd, al dan niet samen met anderen. De zeer drukbezochte dagbijeenkomst op initiatief van ons toenmalig

bestuurslid Hans van Willenswaard in De Doelen in Rotterdam over God in onze samenleving.
Een andere bijeenkomst, die ik niet gauw zal vergeten, was die mét en vóór de media, over haar rol en de invloed op het publieke debat. Met een iets andere insteek, is die voor herhaling vatbaar!
Na de financiële crisis van 2008 organiseerden we een inspirerende, hoopgevende bijeenkomst over wat we van deze crisis konden leren en anders aanpakken voor een meer rechtvaardige en verantwoorde omgang met elkaar en met de aarde en de natuur.

Meer recent was de bijeenkomst *Vier de Aarde* in 2015, waar Dr. Ibrahim Abouleish van Sekem ieders hart raakte door de bescheiden en liefdevolle wijze waarop hij sprak over hoe hij zijn droom had verwezenlijkt, om van woestijn vruchtbare aarde te maken. Zie:
https://www.vpro.nl/programmas/tegenlicht/kijk/afleveringen/2014-2015/groen-goud-2.html

Hierna waren er diverse workshops over onze omgang met de aarde, hoe ieder vanuit eigen religieuze of spirituele achtergrond naar de aarde keek. Er werden natuurdansen uitgevoerd, gedichten geschreven, gesproken over de vraag *Van Wie Is de Aarde* eigenlijk*?* Waarna ISKCON (Hare Krishna) Rotterdam alle aanwezigen een heerlijke veganistische maaltijd aanbood.

Graag denk ik terug aan onze intergenerationele bijeenkomst over het thema *Hoop*. De jongste deelnemer was 13, de oudste 93 jaar. Juist de leeftijdsverschillen brachten hoop, enthousiasme en wijsheid op inspirerende wijze samen.

En, last but not least, kijk ik graag terug op onze bijeenkomst op 11 mei vorig jaar ter voorbereiding van de 10e Wereldassemblee van Religies voor Vrede. Het was de eerste keer dat er veel ruimte vooraf was om mee te denken met het thema van de Wereldassemblee: *Caring for Our Common Future*. Wij namen op 11 mei de thema's Kernontwapening en Vredeseducatie onder handen, evenals Duurzaamheid en stuurden de aanbevelingen naar het voorbereidingscomité. We verzochten het comité tevens

om het persoonlijk commitment van de aanwezigen in Lindau te benadrukken.
De noodzaak tot Vredeseducatie kwam in Lindau uitvoerig aan bod in de workshop van Prof. Lähnemann, naast de uitgebreide aandacht voor conflictpreventie. Voor verdieping van het laatste is het speciale werkboek nuttig: http://www.religiesvoorvrede.nl/uploads/4/9/0/7/49074659/rfp_conflict-transformation-paper_v03.pdf
Duurzaamheid en de 'Sustainable Development Goals' werden uitvoerig belicht richting concretisering. Rechtvaardige en Harmonieuze Samenlevingen - dat is en blijft ons streven, wereldwijd.

Wat betreft Kernontwapening is *Religions for Peace* partner geworden van ICAN, de Nobelprijswinnaar voor de Vrede in 2017, en groot promotor van het nieuwe VN Verdrag voor een Verbod op Nucleaire Wapens (TPNW). Inmiddels is dit verdrag door 45 landen ondertekend en geratificeerd. *Er zijn nog slechts 5 landen nodig voordat het verdrag in werking treedt*.
Diverse Duitse grote steden, inclusief de deelstaat-hoofdsteden, hebben de Bondsregering in september opgeroepen tot ondertekening van het verdrag. RvV heeft de Commissarissen van de Koning in Nederland, ter gelegenheid van de Internationale Dag voor Totale Eliminatie van Nucleaire Wapens, 26 september, verzocht om hetzelfde te doen bij de Nederlandse regering.

De toekomst van RvV

Bovengenoemde thema's zullen ook de komende jaren opgepakt worden door RvV. Zowel in bijeenkomsten als in werkgroepen, indien Corona ons niet te veel parten speelt. De komende tijd zal RvV ook gebruik maken van interviews op video over thema's die ons allen raken. We adviseren u de Twitteraccount van @religiesvvrede hiervoor te volgen.
Graag wil ik ieder bedanken voor de prettige samenwerking de afgelopen jaren, en ik wens het bestuur van RvV in de persoon van de nieuwe voorzitter, Britt Bakker, veel inspiratie en succes toe om mensen van diverse achtergronden dichter bij elkaar te brengen.

Via de Raad van Advies zal ik me graag nog in blijven zetten voor RvV.

Mag ik eindigen met een kort gebed?

God,
Heeft u ons geen handen gegeven
om te reiken naar de ander?
En ogen, om de ziel van die ander te peilen?
Oren, om te horen wat de ander zegt,
of tussen de regels door fluistert?
Een hart, om ons verstand te ondersteunen
en liefde te delen ?
En een mond voor woorden van toenadering en begrip?

Help ons om ze te gebruiken
zoals u bedoeld heeft.
Geef ons daarbij een glimlach op ons gezicht
om de ander mee tegemoet te treden.
Want in de ontmoeting met die ander, daar bent u.

Mirjam Ateş-Snijdewind
25.09.2020

Uitkomst ALV

We hadden ons veel voorgesteld van de ALV dit jaar. Sprekers, discussie over onze toekomst, voorstellen, maar bovenal het ontmoeten van de leden.
Zoals zo veel dit jaar, liep het totaal anders en moesten we binnen de regels op creatieve manier verslag leggen. Dat is wonderwel gelukt en bevallen. Dank voor de reacties en het vertrouwen dat u in ons uitsprak. Alle voorstellen zijn aangenomen en geratificeerd.

Zoals gemeld wordt het Dagelijks Bestuur ingekrompen om ons kleinere ledenaantal te weerspiegelen. Dit gebeurt langs natuurlijke weg, doordat zowel onze voorzitter als Janny Vellekoop aangegeven hebben dat na vele jaren van trouwe dienst voor hen de dag nadert om andere dingen te doen. We willen beiden danken voor hun tomeloze inzet en de cruciale rol die ze hebben gespeeld voor Religies voor Vrede Nederland. Ik persoonlijk ben blij dat we een beroep kunnen blijven doen op hun grote bestuurservaring waar nodig, waardoor de resterende leden met vertrouwen de nieuwe situaties en uitdagingen tegemoet kunnen treden.
In het bijzonder danken we u voor het vertrouwen in de nieuwe voorzitter en de plannen en nieuwe inzichten die ze vertegenwoordigt.

Nog dit bestuursjaar hopen we de nieuwe portefeuilles en werkgroepen vorm te geven. Daar wordt u uiteraard van op de hoogte gehouden. Emine Celikoglu gaat zich richten op jongeren, ik samen met Harry Overmeijer oriënteren ons op duurzaamheid. Voor alle drie geldt dat we dat naast onze bestaande taken doen.

Een laatste punt van dank is voor het vinden van een nieuwe penningmeester. Johan de Ruiter is een kundige vervanger voor Bas Cost Budde. Dank aan Bas voor het werk dat hij voor ons deed.

Izzy Mansour

Van de redacteur

Een nieuw blad ligt voor u en wat voor één!
Net als de wereld om ons heen is Religies voor vrede volop in verandering. We hebben een nieuwe voorzitter per het nieuwe jaar, we gaan in kleinere werkgroepen actuele thema's oppakken, er is een nieuw vijfjarenplan en daarbovenop is ook de Europese tak aan het hervormen.
Verder hebben we als organisatie het Worldwide Peace Manifesto 2020 getekend https://peacesos.nl/manifesto/. Hierin komen veel draden van onze toekomstplannen samen.

In het vorige nummer zei ik dat er nog een hutkoffer vol hoop in deze wereld is. Daar ben ik nog steeds van overtuigd. Daar kleeft dan wel de opdracht aan vast dat we die met een open hart moeten delen.

In de laatste maanden heb ik persoonlijk gemerkt dat de pandemie en de gevolgen daarvan je makkelijk uit het lood kunnen slaan. Dat je heel snel alleen maar de statistieken en de eruit voortvloeiende moeilijke opdrachten ziet. Toch is er juist in al die narigheid keer op keer ruimte om van mens tot mens hoop te delen.

In Rotterdam heb ik gezien wat een verschil het maakt als je niet de ziekte ziet, maar binnen de regels wegen vindt om mensen op te vrolijken. Vanuit mijn kerk hebben we kinderen met stoepkrijt voor de huizen van zieken laten tekenen, kaartjes gestuurd, gekookt voor mensen die dat niet zelf konden en nog vast meer. Ik hoop dat op uw stoep, in uw wijk er ook zulke lichtjes van hoop waren.

In Australië zijn er nog steeds grote groepen mensen bezig de schade van de bosbranden op te ruimen en nieuwe bomen aan het planten.
Het doet mij veel plezier dat jongeren daarin het voortouw nemen. Er worden plantweekenden georganiseerd waarbij groepjes jongeren met 200 stekjes het bos in gaan, die op hellingen en langs stroompjes geplant worden.

Er zijn letterlijk honderden die na hun schooldagen naar een lokaal sanctuary gaan om weesdieren te voeden, verblijven schoon te maken of genezen dieren weer uit te zetten.
In ons land zijn er mensen als Frank Holleman die het voortouw durven te nemen en initiatieven opzetten om werkelijk de klimaatcrisis aan te pakken. In het volgende nummer hoop ik een interview met hem te kunnen plaatsen.

In dit nummer vindt u de uitkomst van de ALV die we jammer genoeg anders hebben moeten doen. Het zou goed geweest zijn elkaar te ontmoeten en samen na te denken en spreken over wat ons verbindt en bezighoudt.
Er is een artikel van onze voormalig voorzitter Edy Korthals Altes, een boekrecensie van het prachtige "De Koran", een bespreking van het boek "Sadako wil leven", een verslag van onze ontmoeting met de Oeigoeren en een artikel over een studiedag in Qom.

Uw redacteur Izzy Mansour

Illustratie ©Susan Alman 2019

Herdenking vernietiging van Hiroshima en Nagasaki

Vanaf januari dit jaar werkte RvV samen met PAX en nog een twintigtal lokale actiegroepen om de verwoesting van Hiroshima en Nagasaki, 75 jaar eerder, te herdenken. Vernietigend atoomgeweld dat nooit meer gebruikt mag worden.
Samen met lokale actiegroepen en 'vredesambassades' bedachten we mogelijke activiteiten. Kraanvogels, symbool voor geluk, vrede en lang leven werden op vele plaatsen gevouwen. Er was een petitie die is getekend door vele duizenden mensen. Posters werden opgehangen en kaarten verstuurd naar politici en regering. Wereldwijd werd een Gebed voor ontwapening, afkomstig van PAX Noord Californië, gebeden. (Dit gebed opent ook deze Nieuwsbrief, red.)

Dat de acties een groot succes zijn geworden, is allereerst te danken aan de grote inzet van heel veel mensen. Daarbij hadden we het geluk dat het schitterend weer was.

ICAN, de International Campaign to Abolish Nuclear Weapons, heeft een indrukwekkende tentoonstelling gemaakt in de vorm van een oproep van overlevenden, de zogeheten Hibakusha. Ook

de zorgwekkende hedendaagse investeringen in de modernisering van kernwapens komen aan bod, naast beelden van de catastrofale gevolgen voor Hiroshima en Nagasaki.

Het Ban-Treaty van 2017 (het internationale verdrag tegen kernbewapening, voor een algeheel verbod wereldwijd) is inmiddels (september 2020) door 45 staten ondertekend en geratificeerd. Om in werking te treden zijn nog slechts 5 landen nodig. Nederland heeft (nog) niet getekend. Daar werken wij aan. Religions for Peace International steunt ICAN in haar streven naar wereldwijde kernontwapening.
In een aantal plaatsen stond de tentoonstelling tot en met het einde van de Vredesweek. Zo ook bijvoorbeeld in Zoeterwoude, waar de burgemeester, mw. Liesbeth Bloemen, de tentoonstelling op 6 augustus opende in de Dorpskerk.

Een groot aantal van de activiteiten die op en rond 6 en 9 augustus plaatsvonden kunt u vinden op: https://nonukes.nl/live-blog-herdenking-75-jaar-hiroshima/

Het was prettig samenwerken met PAX en zoveel lokale vredes-actiegroepen.

Mirjam Ateş-Snijdewind

Sadako wil leven!

In 1963 kwam het boek 'Sadako wil leven!' uit van Karl Bruckner. Hij beschrijft hierin op indringende wijze wat er omging in het leven van de verschillende betrokkenen bij de voorbereiding, uitvoering en gevolgen van de atoombom op Hiroshima op 6 augustus 1945.
Centraal staat het leven van Sadako, in 1945 een peuter, en haar familie. Zij overleven de atoombom, maar tien jaar later wordt Sadako alsnog ziek van de gammastraling die ze doorstaan heeft. Uiteindelijk bezwijkt ze eraan, ondanks het naarstig vouwen van kraanvogels om beter te worden.
Parallel beschrijft Bruckner de voorbereidingen voor de atoomaanval door de Amerikanen, die in het diepste geheim plaats vonden. De piloten wisten slechts kort voor hun vlucht wat hun gruwelijke missie was en wat die behelsde.
Ook wordt de situatie in Japan anno 1945 onder de hongerige en verzwakte burgers belicht. Bruckner beschrijft daarbij de militaire geschiedenis van Japan. De expansiedrift, die sinds 1937 had geleid tot bezetting van een groot deel van China. Hoe de aanval op Pearl Harbor duizenden Amerikaanse mariniers doodde. Hoe Japan vervolgens door de Zuid-Chinese Zee ten strijde stormend Singapore veroverde en bezitnam van de Molukken en de Filippijnen en de Noordkust van Australië bedreigde. (Ook Nederlands-Indië werd bezet! M.A.)
"Steeds weer werden nieuwe troepen ingescheept aan boord van de transportschepen in de haven van Hiroshima. Steeds weer werden enorme hoeveelheden wapens en munitie van Hiroshima verscheept naar de oorlogsgebieden. Elke overwinning kostte duizenden slachtoffers. Bij elke nieuwe zegepraal overstemde het gejuich de weeklachten en het verdriet om de gevallenen."
Maar vanaf 1943 vond er een ommekeer plaats en moest het Japanse leger zich terugtrekken. Dan bevinden we als lezer ons in het hoofdkwartier van de Japanse opperbevelhebber van de gezamenlijke strijdkrachten in Zuidwest-Japan. Het is juli 1945.

Maar vanaf 1943 vond er een ommekeer plaats en moest het Japanse leger zich terugtrekken. Dan bevinden we als lezer ons in het hoofdkwartier van de Japanse opperbevelhebber van de gezamenlijke strijdkrachten in Zuidwest-Japan. Het is juli 1945.

Onderstaand fragment uit het boek heb ik gekozen omdat het zo haarfijn de innerlijke conflicten weergeeft van de veldmaarschalk en zijn adjudant, die plichtsgetrouw opdrachten uitvoerden naar eer en geweten, en de mensen, die zij ook zijn, die door het naderend verlies plots in al hun kwetsbaarheid de betrekkelijkheid van hun waarheid en de consequenties van hun handelen inzien.

"Onbeheerst vloog de adjudant overeind. Hij staarde de veldmaarschalk met onnatuurlijk grote ogen aan, alsof die van de ene seconde op de andere krankzinnig was geworden. Nog nooit had de adjudant Mishina het gewaagd zich zo oneerbiedig te gedragen. Maar wat hij zojuist had vernomen, was misdadig. Dat was zo ongehoord, een officier van de keizer zo onwaardig, dat hij ieder ander -indien het althans zijn mindere was- ter plaatse zou hebben gedood.
'Ga zitten, Mishina. Ga toch zitten,' zei de veldmaarschalk weer met toonloze stem. 'Ik kan je opwinding begrijpen. Mij zelf heeft dit bericht getroffen als een bliksemstraal. Maar het is zo -wij hebben deze oorlog onherroepelijk verloren. Het valt niet meer te loochenen.'
De adjudant hijgde als een opgejaagde panter, die eindelijk tegenover de vijand staat. Hij balde krampachtig zijn rechtervuist, opende de hand en balde hem weer. Opeens verslapte de hand. Alleen de vingers trilden na. Een kreunend geluid -toen kon hij zich niet meer staande houden, hij zakte op de stoel neer en staarde wezenloos voor zich uit. Tot op dit moment was hij een voorbeeldig gedisciplineerde, dappere soldaat geweest, die de dood verachtte. Nu fluisterde hij : 'wij moeten vechten, vechten tot aan de overwinning.'

Moeizaam hief de veldmaarschalk zijn arm op, maar hij liet hem onmiddellijk weer op de stoelleuning terugvallen. 'Geen holle frasen meer, Mishina! Wij hebben gestreden en zijn verslagen. Onze nederlaag is een straf der goden. Laten wij bijtijds onze schuld erkennen, misschien zal de straf dan minder erg zijn.'

De adjudant herstelde zich. Opnieuw zat hij kaarsrecht. Alleen de wilde blik in zijn ogen verraadde nog zijn toorn. 'Veldmaarschalk,

welke schuld? Wij hebben ons vaderland en onze keizer trouw gediend. Wat kan men ons verwijten?'

De veldmaarschalk stond op. Met zware stappen liep hij om de grote tafel heen; voor de stafkaart bleef hij staan. Met de top van zijn wijsvinger drukte hij op het Hawaii-eiland Oahu. 'Ben je Pearl Harbor vergeten? Daar heeft zich in vredestijd ons Kamikaze-korps met torpedo's in de neuzen der vliegtuigen op de Amerikaanse oorlogsbodems gestort, ze hebben daarmee zichzelf en de schepen vernietigd. Dat is in vredestijd gebeurd, Mishina!' 'Onze zelfmoordvliegers waren helden, veldmaarschalk.' 'Voor ons waren het helden, Mishina! Maar voor de tegenstanders zijn het krankzinnigen geweest, gestuurd door krankzinnigen. Door ons! Wij zijn schuldig, Mishina!'"

Gedenkteken in het Park van de vrede in Hiroshima van Sadako Sasaki. In haar ten hemel gestrekte handen houdt zij een gouden kraanvogel.

Wij zijn nu 75 jaar verder. Oorlogen zijn niet verdwenen, integendeel. Ondanks ons credo: 'Dit nooit weer'. Nog steeds staan staten tegen elkaar op of dreigen naar elkaar, de meest zware wapens achter de hand houdend. Juist om die reden is het van levensbelang geworden dat we alles op alles zetten om conflicten af te wenden en, beter nog, te voorkomen. Laten we

nooit vergeten dat we met elkaar verbonden zijn - dat wat elders gebeurt, zal vroeg of laat ook tot bij ons doorwerken.

We kunnen ervoor kiezen te doen wat werkelijk belangrijk is: meer balans in de wereld helpen creëren, toewerken naar minder grote economische en materiële verschillen tússen landen en ín landen, tussen burgers. Een meer sobere levensstijl past daarbij, met zorg voor elkaar. Dat kan goed in samenhang met de zoektocht naar de wijsheid in ons hart.

Mirjam Ateş-Snijdewind

Op de twitter-account @religiesvvrede van 3 augustus tot en met 9 augustus zijn diverse fragmenten uit het boek te vinden.
Voor wie het boek wil lezen: de originele Duitstalige uitgave is in herdruk beschikbaar op Bol.com/Amazon. De Nederlandse vertaling is op aanvraag te lenen bij de meeste bibliotheken en is ook beschikbaar via Anders Lezen. Redactie

Oproep aan alle religies: Ontwaakt!

Kies overleven boven vernietiging.

(Vertaling Izzy Mansour. Het Engelse origineel staat op de website.)

Het wereldcongres van RfP in 2019 vond plaats op een cruciaal tijdspunt. De koers van de politici in deze wereld leidt zonder twijfel tot rampspoed.

Religies voor Vrede zal voluit moeten inzetten op het afremmen van de hernieuwde wapenwedloop en de erosie van de wetgeving die haar moeten beteugelen. Ze zou een nieuw concept van vrede en veiligheid moeten propageren, waarin een hoopvoller antwoord klinkt op de uitdagingen die we als mensheid tegemoet treden.

De budgetten voor defensie blijven buitensporig groeien. Ze benaderen $ 2 triljoen voor dit jaar wereldwijd. Daar bovenop hebben de negen officiële kernwapenmogendheden ongeveer een triljoen dollar opzijgezet voor de modernisering van hun arsenaal.

De publieke opinie beseft ogenschijnlijk niet de steeds oplopende defensiebudgetten geen grotere veiligheid garanderen, eerder zelfs het tegenovergestelde. De vernietigingskracht van de huidige lichting vernietigingswapens is groter dan ooit tevoren in een wereld die met de dag kwetsbaarder wordt. Er is een reële en onacceptabele kans dat deze wapenrace ontspoort met ongekende schade als gevolg. We riskeren de vernietiging van de mensheid.

De veiligheid kan niet langer unilateraal gegarandeerd worden ten koste van de andere naties. Het heersende idee van wederzijdse gegarandeerde vernietiging dient te worden vervangen door wederzijdse gegarandeerde veiligheid

Nog te vaak is beleid gebaseerd op het aloude "Wie vrede wenst dient zich op oorlog voor te bereiden." (Si vis pacem, para bellum). In deze nucleaire tijden zou dit moeten veranderen in "Wie de vrede wenst, dient zich actief op vrede voor te bereiden." (Si vis pacem, para pacem). Dit houdt niet alleen de preventie in van militaire conflict, maar ook de gezamenlijke aanpak van de andere grote mondiale uitdagingen. We moeten onze financiële prioriteiten herzien.

Het rapport van de VN-Commissie over vraagstukken, dreigingen en beoogde verandering uit 2004 (waar de latere Sustainable Development Goals op gebouwd zijn red.) zou opnieuw geëvalueerd moeten worden in dat licht.

Dit is een uitgelezen moment voor RfP om in actie te komen en haar kracht te bewijzen.

Edy Korthals Altes

Nader tot elkaar in de naam van Abraham

Indruk van de internationale dag van islamitische studies in Qom, Iran, heilige stad van de Sjiieten.

In het maart-april-nummer 2019 van Nieuwe Stad (blz. 4-6) werd gesproken over de Verklaring van Abu Dhabi. Paus Franciscus en groot-imam Ahmad a-Tayeb van de soennitische Al-Azhar-Universiteit van Caïro brachten in februari van dat jaar een gezamenlijke verklaring naar buiten. Daarin stond onder andere dat "God de mensen niet heeft geschapen om met elkaar in botsing te komen, maar om elkaar te kennen, samen te werken en te leven als broers en zusters die van elkaar houden".
Het is een document dat historisch mag heten in de verhouding tussen christendom en islam.[1] De paus en de groot-imam zagen hun verklaring als "uitnodiging tot verzoening en broederschap van alle gelovigen en niet-gelovigen".

Wat is er sinds 'Abu Dhabi' veranderd in de relatie tussen de christenen en de volgelingen van Mohammed?
"Paus Franciscus heeft tegenover onze wereld altijd op de juiste wijze gesproken", zegt Muhammad Bin Abdul Karim al-Issa de secretaris-generaal van de Moslimwereldbond, in reactie op deze vraag. "Ons doel is niet alleen elkaar te ontmoeten en de confrontatie aan te gaan, maar om eenheid te vinden en met elkaar samen te werken. De tekst over de menselijke broederschap die op 4 februari 2019 werd ondertekend, is een moment van waaruit we willen vertrekken. Je kunt alleen maar groot zijn, als je je richt op eenheid in verscheidenheid. We moeten allemaal vrienden zijn, ook met de niet-gelovigen, en de verschillen respecteren."

De Moslimwereldbond is een NGO die in 1962 werd opgericht in Mekka, met als doel de islam te bevorderen als godsdienst van

[1] Voor de volledige tekst zie: www.rkdocumenten.nl.

vrede en het verrichten van vredestichtende activiteiten in vele moslimgemeenschappen.
"Rondom hetzelfde huis zijn er verschillen", legt de secretaris van de Moslimwereldbond uit. "Maar personen die van elkaar verschillen kunnen elkaar begrijpen en liefhebben. De mensheid kent maar één oorsprong. In de dialoog moeten we vertrekken vanuit de dingen die we gemeenschappelijk hebben. We zijn het allemaal eens over rechtvaardigheid, vrede, vrijheid. Ik zeg altijd dat 10% van de zaken die we als mensheid gemeenschappelijk hebben, de vrede in de wereld zouden kunnen bepalen."
Een jaar na het Document van Abu Dhabi over de menselijke broederschap, geeft al-Issa als commentaar: "Wij zijn akkoord met iedere stap die wordt ondernomen ten behoeve van dialoog en vrede. Maar we vragen wel dat alle religies daarbij worden betrokken. Ik zou willen herinneren aan een ander fundamenteel document, de Verklaring van Mekka, die maanden geleden werd ondertekend door 1200 mufti's, theologen en experts van de islam. Het is het belangrijkste document uit de moderne geschiedenis van de moslimwereld en heeft voor de eerste keer alle islamitische stromingen verenigd. Nooit eerder waren zoveel islamitische religieuze autoriteiten bijeen om moslims uit te nodigen de overtuigingen, rechten, vrijheid en dialoog te respecteren en botsingen te vermijden."

Interne scheidingen binnen de moslimwereld en sektarisme te overwinnen is een doel dat de secretaris erg aan het hart gaat. Hij was minister van justitie van 2009 tot 2015 in Saudi Arabië en wordt beschouwd als het gematigde gezicht van het bewind. Hij is van mening dat de islam niet kan worden gereduceerd tot één enkele doctrine, ook niet het Wahhabisme, de religieuze staatsstroming in Saoedi-Arabië, dat een ultraconservatieve interpretatie voorstaat van de islam.
De Verklaring van Mekka gaat nog verder: "Moslims worden uitgenodigd de islamitische en niet-islamitische wetten en constituties van iedere staat te respecteren." En tegen de dreiging van het terrorisme lanceert de secretaris een oproep aan Europa: "Jullie moeten geen imams importeren vanuit het buitenland, die bij jullie komen met een andere cultuur. In de moskeeën moeten jullie imams uit jullie eigen land hebben die ook burgers zijn van jullie eigen staat en geïntegreerd in jullie cultuur en maatschappij. Ze moeten gevormd zijn door politici en

theologen van andere godsdiensten. De grootste fout die de Europese landen kunnen maken is het accepteren van de financiering van moskeeën vanuit het buitenland."
En hij voegt eraan toe: "De Verklaring van Mekka heeft de uitvaardiging van fatwa's geblokkeerd. Elk land heeft een eigen cultuur en levensstijl: een religieuze autoriteit uit het Midden-Oosten kan geen fatwa uitvaardigen tegen een Europees land."

Samen luisteren naar God

Ook voor Mohammad Ali Shomali, stichter en directeur van het Internationaal Instituut voor islamitische studies in Qom, de heilige stad van Iran, is de verklaring van Abu Dhabi van groot belang. Hij sprak kortgeleden op de internationale dag van islamitische studies in die stad.
Shomali is als religieuze leider positief over waarden als dialoog, broederschap, vrede. Daarom stichtte hij ook het Internationaal Instituut Risalat, gewijd aan de in de wereld verspreidde sjiitische gemeenschappen. "Heel veel obstakels zijn al verwijderd en er is een sfeer ontstaan van wederzijdse erkenning en vertrouwen. Van hieruit kunnen alle gelovigen en alle mensen van goede wil vertrekken. Maar dialoog is niet genoeg. Deze term doet geen recht aan de werkelijkheid van de ontmoeting tussen gelovigen. De dialoog is een te kleine stap en alleen maar een begin. Ons doel is eenheid te vinden, ons te verenigen en samen te werken."
Shomali gebruikt de term 'familie': "Wij zijn een familie die gescheiden is. Het is onze taak die 'familie van Abram' weer te herstellen. Moslims en christenen moeten gericht zijn op de eenheid, ondanks alle verschillen."

Maar hoe is het mogelijk de verschillen te overbruggen en ervoor te zorgen dat ze geen aanleiding zijn tot vooroordelen en zelfs vijandigheid tegenover elkaar? "We zouden allemaal moeten proberen God lief te hebben en ons aan Hem te onderwerpen. Maar zijn we bereid om dat te doen? Zijn we echt zo nederig dat we ons ego overwinnen – ook ons groepsego of religieuze ego? En willen we alleen aan God behagen? Dat is de weg van de profeten."

Wat deze sjiitische geleerde biedt aan moslims, christenen en aan mensen van alle overtuigingen, is een spirituele weg. Op de

eerste plaats luisteren naar God. “Zoals we bij verschillende gelegenheden hebben ervaren”, zegt hij onder verwijzing naar ontmoetingen met gemeenschappen van Focolare, “kan de dialoog ons ertoe brengen dat we zelf het zwijgen ertoe doen en samen luisteren naar God. Het geheim is naar God te luisteren met een moslim- en een christelijk oor, vanuit het bewustzijn dat God tot de mensheid heeft gesproken via verschillende religieuze tradities en heiligen. En dat doen we samen. Wanneer we in ons eentje naar God luisteren, missen we de wijsheid, de inspiratie en het licht, die we ontvangen wanneer we samen ons hart en onze geest openstellen voor wat Hij ons wil geven. God is geen moslim en geen christen.

Als God ‘mijn’ God wordt, zijn alleen ik, mijn volk en mijn land belangrijk. Dat leidt tot apartheid, fascisme en nationalisme. De weg naar broederschap heeft voor gelovigen maar één enkele bron: God. Alleen in Hem kunnen we volmaakt één worden, en alleen in eenheid zijn we werkelijk met God.”

Leo van den Broek

Qom

De Koran*uitleg voor kinderen*

Een boekimpressie

In het fraai uitgegeven boek voor kinderen, ouders en leerkrachten, 'De Koran', neemt schrijver en imam Abdulwahid van Bommel lezers mee door diverse Soera's uit de Koran en vertelt hij verhalen van de profeet Mohammed en andere profeten.

In de Leeswijzer legt van Bommel uit hoe de kleuren van de titels verwijzen naar de verschillende onderwerpen en leesniveaus in het boek. 'Kinderen vanaf 10/11 jaar kunnen alles zelfstandig lezen, inclusief de uitleg.'
'Voor jongere kinderen zijn de profetenverhalen heel geschikt om samen met ouders of leerkrachten te lezen.' Het boek begint met een uitgebreide inleiding voor opvoeders: ouders en leerkrachten en gaat in op vragen als: Waarom een Koranuitleg voor kinderen? Het belang van verhalen; Hoe gaan we leren wat Islam is?

Wat mij erg aansprak bij de opzet van het boek is het onderdeel: 'Nu jij!'. Onder het kopje 'Nu jij!' staat regelmatig op het einde van een hoofdstuk een aantal vragen. Soms kennis- en denkvragen, soms meer ervarings- en gevoelsgerichte. Zo wordt bijvoorbeeld gevraagd:

'Ben je wel eens uitgescholden? Of gepest? Door wie? Weet je ook waarom? Scheld je zelf wel eens? Waarom? Wat vind je daarvan? Wat is erger: schelden of een klap? Pijn is voor je gevoel vaak erger, maar wat voel je als je wordt uitgescholden?' En: 'Heb je weleens spijt van iets? Wat doe je dan? Tegen iemand 'sorry' zeggen? Het 'goed maken' met iemand?

Het zijn vragen die het kind stimuleren na te denken over dingen waar het mee te maken krijgt. Ook wordt ermee de deur geopend om gevoelens bespreekbaar te maken. Wat gaat er in je om? Vragen, die op speelse wijze kinderen de mogelijkheid bieden om naar zichzelf te kijken en om over zaken na te denken.

Het hele boek is geschreven op een liefdevolle manier. En met 'gewone' woorden die je niet gauw verwacht in een boek dat over

religie en God gaat. Zoals: ‘De hele soera is een soort ‘peptalk’ van Allah voor Zijn dienaar.’ Bij het lezen van een dergelijke zin glijdt er toch meteen een glimlach over je gezicht?!

In het boek wordt ook gestimuleerd om de ‘pitten’, de belangrijkste woorden in een aantal Soera’s, te leren kennen en begrijpen. Zo wordt het Arabische woordje ‘Dien’ uitgelegd: ‘Dien - religie. Dit begrip, dat ‘verbinden’ betekent, dus een band met Allah en met mensen, was nieuw in Mekka. Het betekent dat je zorgt dat je zo goed mogelijk doet wat je moet doen. En dat het iets met God heeft te maken dat mensen voor elkaar opkomen, voor elkaar zorgen, en zich om elkaar zorgen maken en daarom elkaar helpen.’

Al met al, een boek dat ik graag onder ieders aandacht breng. Ook voor niet-moslims die iets meer over de Islam en de Koran willen weten. Het is een boek van hart tot hart, waar ook volwassenen, bij wie diep van binnen het kind nog leeft, van kunnen genieten.

Niet onvermeld mag blijven dat de prachtige illustraties van Senad Alic zijn.
Van Bommel, tot slot, vergeet niet degenen die hem met hem meegelopen zijn bij de wording van zijn boek. Volwassenen én kinderen. Het tekent hem.

Mirjam Ateş-Snijdewind

Inspiratie

Wat is dat, inspiratie?
Letterlijk is het: inblazen.
Iets adem geven.
Zomaar een heel goed idee krijgen,
aangeraakt worden door iets van buiten.
Het komt inderdaad van buiten,
althans zo voelt het.
Maar het wordt ook ingegeven.
Dus komt het ook van binnenuit.

Mensen zijn mens geworden
toen ze een levensgeest ingeblazen kregen.
De Schepper gaf die geest
en met die geest werden ze geïnspireerd.
Als je het zo zegt, dan ligt inspiratie
heel dicht bij openbaring!
Wij gewone mensen, die geen profeten zijn,
hebben inspiratie nodig
om een taal uit te vinden,

Met Oeigoeren in gesprek over de schrijnende situatie in hun thuisland

Al een tiental jaren horen we bij tijd en wijle over mensenrechtenschendingen jegens Oeigoeren in de Chinese provincie Xingjang in het Noordwesten van China. Dit volk, voor het merendeel moslims, spreekt zelf over het gebied als 'Oost-Turkistan'.
Op initiatief van een Nederlandse joodse vrouw, die de op joden gepleegde genocide nog in haar vezels voelt, vond er op 15 september 2020 een Zoom-gesprek plaats met o.a. de voorzitter van de Stichting Europa Oost-Turkistan, twee Oeigoeren, en enkele christelijke-, joodse- en moslim-vertegenwoordigers en ondergetekende namens RvV.

In het gesprek brachten de heer Adburraham en een lotgenoot naar voren wat hen of hun familieleden overkomen was. Velen zijn in 'heropvoedingskampen' (de Chinese term) ondergebracht, waarna niets meer van hen is vernomen. In de Oeigoerse werkelijkheid zijn het concentratiekampen, onderverdeeld in strafkampen, heropvoedingskampen en dwangarbeidcentra. Veel mensen daar zijn verdwenen, een situatie die voortduurt. Er wordt fysiek en geestelijk gemarteld, organen worden zonder instemming verwijderd en verhandeld en voedsel wordt maar met mondjesmaat verstrekt.
Een van de aanwezigen vertelde hoe hij in 5 maanden in een kamp 50 kilo was afgevallen. Zijn vader is overleden in een kamp. Dankzij zijn (eerder verworven) Kazachstaanse paspoort en inzet van die ambassade in
China, kon hij vluchten. Maar zelfs in Kazachstan was hij niet veilig, de lange arm van China reikt ver in veel landen.

Foto links van de Chinese overheid van een van de kampen, rechts beelden van satelliet e/o drones waarbij burgers kaalgeschoren, geblinddoekt en geboeid zijn

Ook andersgelovigen in het gebied dat overwegend moslims telde, ondergaan eenzelfde lot. Religieuze uitingen en eigen cultuur zijn verboden. Chinese vrouwen krijgen een financiële bonus als zij met Oeigoeren trouwen. Op scheiding staat vervolgens een hoge boete. Grond en huizen van mensen in kampen worden gegeven aan 'Made-in-China'-Chinezen, aldus de Oeigoeren. Satellietbeelden hebben aangetoond hoe ook hele dorpen van de kaart zijn verdwenen.
Religieuze gebouwen worden met de grond gelijk gemaakt of krijgen een andere functie. Op de foto is te zien hoe een moskee is veranderd in een danszaal en een andere in een openbaar

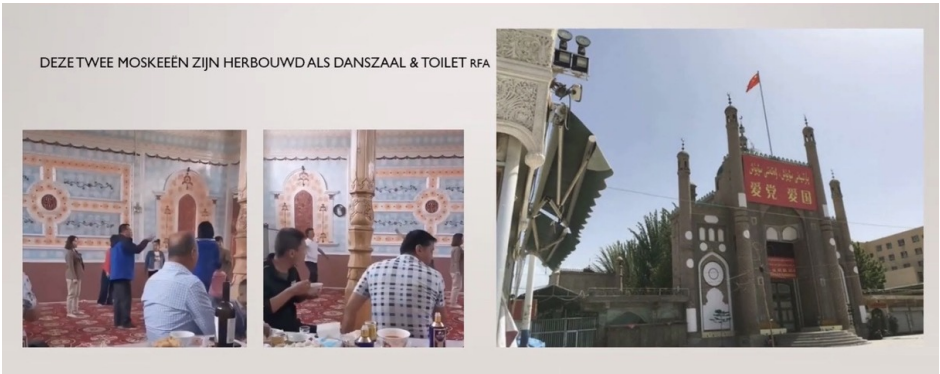

toilet... 30.000 Moskeeën zijn vernietigd, aldus de Oeigoeren. Veel van de producten die wij in het westen kopen, zijn afkomstig uit dwangarbeid kampen. In een artikel in Trouw van 2 maart 2020 schrijft Gijs Moes o.a. "Geen enkel merk kan volgens de Australische denktank Aspi uitsluiten dat zijn productie op de een of andere manier afhankelijk is van de gedwongen arbeid. De organisatie spreekt van een 'tot nu toe verborgen besmetting van de wereldwijde toeleveringsketen.'"

"Aspi komt op basis van overheidsdocumenten en berichten uit Chinese lokale media tot een lijst van 27 fabrieken die voor 83 verschillende merken produceren."
https://www.trouw.nl/nieuws/china-zet-oeigoeren-in-als-dwangarbeiders-voor-grote-merken-als-apple-en-nike~bb62f0b5/

Het is een uiterst pijnlijke en ingewikkelde situatie. Zodra China wordt aangesproken op de mensenrechtensituatie volgen er sancties tegen landen en bedrijven met handelsovereenkomsten. Soms verwijzen mensen naar de 'terroristische aanslagen' van Oeigoeren, eerder deze eeuw. Alleen wordt daarbij vergeten te melden, dat deze aanslagen reacties op gewelddadige acties tegen Oeigoeren elders waren. Dat vergoelijkt in mijn ogen de aanslagen niet, maar plaatst ze wel in een ander daglicht.
Deze noordwestelijke provincie van China heeft een niet te onderschatten economische betekenis. Er bevindt zich namelijk ook nog een derde van de olie en gasvoorraden van het land. Daarbij komen bodemschatten als goud, koper en uranium. Ook bevindt zich in de provincie het vroegere kernwapenproefterrein aan de Lop Nor, dat binnenkort als eindstation voor het hoogradioactieve afval van de Chinese kernindustrie moet dienen. De Oeigoeren in ons gesprek uitten hun dankbaarheid jegens ons en de landen die hen opvingen. En voegden eraan toe: "Als wij, zoals vroeger, gewoon in vrede konden leven met elkaar, dan hadden wij geen enkele reden om te vluchten of weer onafhankelijk te willen worden."Wat er nu meer en meer boven water komt over verdwijningen van Oeigoeren, orgaanroof, dwangarbeid, fysieke en geestelijke mishandeling en hersenspoelingen, waarbij religies moeten worden afgezworen moet ons op zijn minst aanzetten tot kritisch kijken, kritisch kopen en ook tot het gebruiken van onze stem voor wat ons aan misstanden bekend is. Zwijgen betekent indirect het toestaan van moord op en mishandeling van een volk.

Mirjam Ates-Snijdewind

Wie zijn Religies voor Vrede?

Religions for Peace is de grootste en meest representatieve multireligieuze coalitie ter wereld en begon in 1970 als World Conference on Religion and Peace (WCRP). Het streven is een gemeenschappelijke aanpak voor vrede vanuit een multireligieuze consensus. Daarbij gaat het om concrete acties en inzet voor conflictpreventie, verzoening, kernwapens ontmantelen en een wereldwijde overeenkomst sluiten tegen nucleaire wapens, extreme armoede te verbannen en de aarde te beschermen.

Na de Tweede Wereldoorlog was er een algemeen besef dat de verschrikkingen van de oorlogsjaren en in het bijzonder de kernbommen op Nagasaki en Hiroshima nooit meer herhaald mochten worden. Religieuze leiders in Zuidoost-Azië maakten zich echter grote zorgen over de koude oorlogsdreiging die in de jaren 60 opkwam en de Vietnamoorlog die steeds gruwelijker vormen aannam. Daarom ontstond de behoefte om met andere religieuze leiders van gedachten te wisselen over vrede en hoe daarnaar toe te werken voor toekomstige generaties.
In 1970 werd in Kyoto (Japan) een conferentie georganiseerd voor religieuze leiders van over de hele wereld, die een antwoord zochten op de vraag hoe religies konden bijdragen aan vrede.

Om het ontstane 'vredesvuur' niet te laten uitdoven ontstonden op diverse plaatsen groepen die doorgingen met het gedachtengoed van Kyoto. Zo ontstond in tamelijk korte tijd een organisatie onder de naam WCRP, die intussen in zo'n 100 landen is vertegenwoordigd middels landelijke afdelingen en religieuze platformen. Ook is er een Global Women of Faith Network, en een Global Interfaith Youth Network
De hoofdzetel bevindt zich in New York.
De organisatie heeft als NGO een adviserende status bij de VN en werkt samen met verschillende afdelingen daarvan (zoals UNESCO) aan de bevordering van vrede.

De Nederlandse afdeling van Religies voor Vrede bestaat sinds 1988. Ze heeft tot doel met mensen van verschillende religies en levensbeschouwingen samen te werken voor vrede, gerechtigheid en menselijke waardigheid. Ze organiseert, al dan niet samen met anderen, interreligieuze en intergenerationele bijeenkomsten

en symposia over religies en vrede en houdt zich bezig met specifieke onderwerpen op dit vlak.

Tweemaal per jaar wordt een Nieuwsbrief uitgegeven.

Het Bestuur bestaat uit voorzitter Mirjam Ateş-Snijdewind (aftredend per 1.1.2020), secretaris Harry Overmeijer, penningmeester Johan de Ruiter, Britt Bakker voorzitter per 1.1.2021, Janny Vellekoop (aftredend per 1.1.2021), Izzy Mansour redactie Nieuwsbrief en Emine Çelikoglu (Jongerenvertegenwoordiger).

RvV Nederland kent naast het Bestuur een Raad van Advies. De Raad van Advies bestaat uit: dr. E. Ferguson, drs. P. Kuijper, ds. dr. M. Gosker, emeritus aartsbisschop J. Vercammen, dhr. R. Ramcharan, ds. dr. J. Slomp, rabbijn A. Soetendorp. Vanaf 1.1.2021 wordt de RvA uitgebreid met Mirjam Ateş-Snijdewind.

Correspondentie RvV/Nederland:
Secretaris Harry Overmeijer:
harry.overmeijer@gmail.com

Redactie:
rvv.redactie@gmail.com

Websites:
Religies voor Vrede Nederland:
www.religiesvoorvrede.nl
https://www.facebook.com/religiesvoorvrede/

Religions for Peace Europe:
https://ecrl.eu
https://www.facebook.com/religionsforpeaceeurope/

Religions for Peace International:
www.rfp.org

Twitter
@religiesvvrede
@religions4peace

Lid worden van Religies voor Vrede?
U bent van harte welkom!

Het lidmaatschap bedraagt € 30,-
(inclusief tweemaal per jaar RvV nieuws en toegang tot bijeenkomsten die RvV organiseert),
voor studenten en minder draagkrachtigen € 17,50.

U kunt zich opgeven via ons secretariaat:
harry.overmeijer@gmail.com

of rechtstreeks door storting van de contributie met vermelding 'nieuw lid'
IBAN NL07 INGB 0004 420087, WCRP/NL te Leiden
.

WCRP nieuws najaar 2020

Colofon
RvV nieuws is het informatieblad van de leden van Religies voor Vrede/ Nederland. Het verschijnt tweemaal per jaar.
Eindredactie: Izzy Mansour
Kopij graag mailen naar: rvv.redactie@gmail.com

Extra exemplaren van de nieuwsbrief zijn te bestellen tegen een vergoeding van € 3,50, zolang de voorraad strekt.

RELIGIES VOOR VREDE